

fy fan vad jag älskar att minnas min superlyckliga barndom

(det var alltid jag som gömde mig)

medan de andra barnen lekte på sandstranden
och hetsade vindfattiga pappersdrakar
mot tyngdlösheten
så rev jag ner tapeter
ifrån hans enväldesväggar
drog loss mina sönderbitna naglar
ifrån fingertopparna

och jag minns att jag hatade
deras neonfärgade frihetsdrakar

så när natten och lugnet äntligen kom
smög jag ner till granngårdarna och lämnade
fotspår
fingeravtryck och bitterhet

på deras numera rödstrimmiga flygfän
som aldrig mer kan lätta

som aldrig mer
aldrig mer

kommer söka vind

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Smultris med Poeter.se id #1507 innehar upphovsrätten